ഭാഷാ ദീപിക (ഭാഗം IV)

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

ഭാഷാ ദീപിക (ഭാഗം IV)
G. Sankara Kurup
(Malayalam: Article)

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Cover: A composite imaginary view of Japan a painting.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

കവി ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് പിറന്ന വ്യാകരണ പുസ്തകം

—സക്കറിയ

ഹൈസ്കൂളിലാണ് (1958–61) "ഭാഷാ ദീപിക" ആദ്യം എന്റെ കയ്യിലെത്തുന്നത്. വ്യാകരണം എനിക്കിഷ്ടമായിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. വൃത്തശാസ്ത്രവും അതുപോലെതന്നെ. പൂവത്തിങ്കൽ ചാക്കോ സാറും തോമാ സാറും (തോമാ സാറിന്റെ വീട്ടുപേർ മറന്നുപോയി—വീട്ടുപേർ ചേർത്താണ് സാറന്മാർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.) ആണ് മലയാളം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്—സുന്ദരമായി, സുഗമമായി, ലളിതമായി. പഠിക്കാനുള്ള വ്യാകരണത്തിനപ്പുറത്ത് ഞാൻ "ഭാഷാ ദീപിക"യിൽ കാട്ടുകയറി വായിക്കും. കാരണം ജി ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് എല്ലാം വിശദീകരിച്ചത്—കൊച്ചു കൊച്ചു രത്നക്കല്ലുകൾ പോലെ തിളങ്ങുന്ന ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലുമുള്ള ഉദ്ധരണികൾ. വായിൽ വെള്ളമൂറുന്ന, മധുര പലഹാരം പോലെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ. 'ആലസ്യമാണ്ട മുഖമൊട്ടു കുനിച്ചു'വും 'അനന്തമജ്ഞാതമവർണ്ണനീയ'വും 'ഉടൻ മഹാദേവിയിടത്തു കൈയി'ലുമെല്ലാം ഞാൻ ആദ്യം കണ്ടെത്തിയത് 'ഭാഷാ ദീപിക'യിലാണ്. അതായിരുന്നു ജിയുടെ മന്ത്രവാദം: കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത വ്യാകരണ നിയമങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഹൃദയഹാരികളും ലളിതങ്ങളുമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ട് എന്നെപ്പോലെയൊരുവന്റെ തലയിൽ എന്നെന്നേക്കുമായി പതിച്ചു വച്ചു. മാന്ത്രികനായ കവിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം നല്ല ഗദ്യത്തിന്റെയും ഉപാസകനായിരുന്നു. "ഭാഷാ ദീപിക"യിലെ ഗദ്യമെഴുത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാഗങ്ങളിലെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എന്നെ എത്രമാത്രമാണ് കൊതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്!

ഞാൻ പഠിച്ച പുസ്തകം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. പിന്നീട് 1966-ലാണ് കോട്ടയം എൻ ബി എസിൽ നിന്ന് 'ഭാഷാ ദീപിക' (1 രൂ. 62 പൈ.) 'വൃത്തമഞ്ജരി' (2 രൂ. 25 പൈ.) എന്നിവ വീണ്ടും വാങ്ങിയത് എന്ന് അതിനുള്ളിലിരിക്കുന്ന രസീത് പറയുന്നു. ഞാൻ 'ഭാഷാദീപിക' വല്ലപ്പോഴും എടുക്കും. സ്നേഹ സന്തോഷങ്ങളോടെ മറിച്ചു നോക്കും.

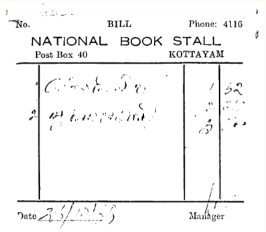
No. BILL Phone: 4116
NATIONAL BOOK STALL
Post Box 40 KOTTAYAM
Date Manager

ഇങ്ങനെ മലയാളം പഠിക്കാനുള്ള ഒരവസരം പിന്നീട് വന്ന തലമുറകൾക്ക് ലഭിച്ചില്ലല്ലൊ എന്നോർത്ത് പരിതപിക്കും. അതിനെപ്പറ്റി ആളുകളോട് പറയണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കും. പക്ഷേ, അതെങ്ങനെ സാധിക്കും? അപ്പോഴാണ് സായഹ്നയുമായി പരിചയപ്പെട്ടത്. ഞാൻ അന്നേ ദിവസം തന്നെ 'ഭാഷാ ദീപിക' എടുത്തു കൊടുത്തു: നിങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്ര വായനാമേഖലയിലേയ്ക്ക് ഇതിനെയും കൂടി പ്രവേശിപ്പിക്കുക. ഇങ്ങനെയും ഹൃദയത്തിൽ തൊടുന്ന, കവി ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് പിറന്ന, ഒരു വ്യാകരണ പുസ്തകമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരും തലമുറകൾ അറിയട്ടെ.

ഭാഷാ ദീപിക

രണ്ടാം പുസ്തകം

(ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസുകളിലേക്ക്)

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

ഗവൺമെന്റിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം രചിച്ചത്.

PUBLISHED BY

THE GOVERNMENT OF TRAVANCORE–COCHIN

1955

വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ നിന്നു നിയമിച്ച കമ്മിറ്റി പുതിയ പാഠപദ്ധതി അനുസരിച്ച് രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഭാഷാ ദീപിക ഒന്നും രണ്ടും പുസ്തകങ്ങൾ. ഒന്നാം പുസ്തകം പ്രൈമറി സ്കൂളുകളിലെ ഉയർന്ന ക്ലാസുകളിലേക്കും മിഡിൽ സ്കൂളുകളിലേക്കും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്; രണ്ടാം പുസ്തകം ഹൈ സ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിലേക്കും. ഒന്നാം പുസ്തകം ശ്രീ. ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻ പിള്ളയും രണ്ടാം പുസ്തകം ശ്രീ. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പുമാണ് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. രണ്ടു പുസ്തകവും കമ്മിറ്റി പരിശോധിച്ച് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്.

—ഗ്രന്ഥകാരൻ

16

വിശേഷണം

1. മറ്റു പദങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്ന, അഥവാ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദമാണല്ലോ ഭേദകം, അല്ലെങ്കിൽ വിശേഷണം. വിശേഷണങ്ങൾ ഏതു ശബ്ദത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുവോ അത് വിശേഷ്യം.

'വെളുത്ത താമരയേക്കാൾ ചുവന്ന താമര മനോഹരമാണ്', എന്ന വാക്യത്തിലെ 'വെളുത്ത', 'ചുവന്ന' എന്നീപ്പദങ്ങൾ 'താമര' എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെയാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്. 'വെളുത്ത', 'ചുവന്ന' ഈ രണ്ടുപദങ്ങളും വിശേഷണങ്ങൾ തന്നെ.

വിശേഷണം	വിശേഷ്യം
നല്ല	കുതിര
വേഗത്തിൽ	ഓടുന്നു
വിദഗ്ദയായ	ഗായിക
ഉറക്കെ	പാടുന്നു
വിരിഞ്ഞ	മുല്ല
വല്ലാതെ	വാടി
ഏറ്റവും	നല്ല

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്ന്, വിശേഷ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നാമങ്ങളും ക്രിയകളും വിശേഷണങ്ങളുമുൾപ്പെടുമെന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. ഇങ്ങനെ വിശേഷ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് വിശേഷണങ്ങളെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം. നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു നാമവിശേഷണം, ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു് ക്രിയാവിശേഷണം, വിശേഷണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു് ഭേദകവിശേഷണം. മേൽ ഉദാഹരിച്ച പദങ്ങളിൽ 'നല്ല', 'വിദഗ്ദയായ', 'വിരിഞ്ഞ' എന്നിവ നാമവിശേഷങ്ങളും, 'വേഗത്തിൽ', 'ഉറക്കെ', 'വല്ലാതെ' എന്നിവ ക്രിയാവിശേഷങ്ങളും ആകുന്നു. 'ഏറ്റവും' എന്ന പദം 'നല്ല' എന്ന വിശേഷ്യത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. അതു ഭേദകവിശേഷണമാണ്.

2. പ്രകൃതിപ്രമാണിച്ച്, വിശേഷണങ്ങളെ ഏഴായി തരംതിരിക്കാം.

A. ശുദ്ധം. പ്രത്യയമൊന്നും ചേരാതെ പ്രകൃതി രൂപമായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്ന ഭേദകങ്ങളാണ്, ശുദ്ധഭേദകങ്ങൾ. ചെമ്, ചെറു, വൻ, വെൺ, നറു, കാർ, നൽ മുതലായവ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു.

ഉദാ:-

ചെമ് + താമര = ചെന്താമര.
ചെമ് + പരുത്തി = ചെമ്പരുത്തി.
ചെറു + വഴുതിന = ചെറുവഴുതിന.
ചെറു + പയറ് = ചെറുപയറ്.
വൻ + കടലാടി = വൻകടലാടി.
പൈം + തേൻ = പൈന്തേൻ.
വെൺ + താമര = വെൺതാമര.
ദു + മതി = ദുർമതി.
നറു + നെയ്യ് = നറുനെയ്യ്.
നൽ + മുത്ത് = നന്മുത്ത്.
വാർ + കുന്തൽ = വാർകുന്തൽ.
കാർ + മേഘം = കാർമേഘം.
നറും + പുഞ്ചിരി = നറുംപുഞ്ചിരി.

B. സാർവ്വനാമികം. ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്ന സർവ്വനാമം തന്നെയാണിതു്. സർവ്വനാമത്തിൽനിന്നുണ്ടായതു് എന്ന് അവയവാർത്ഥം. എൻ എന്ന ഉത്തമസർവ്വനാമം, നിൻ എന്ന മധ്യമസർവ്വനാമം, ആർ എന്ന ചോദ്യസർവ്വനാമം എന്നിവയൊഴികെ മറ്റെല്ലാ സർവ്വനാമങ്ങളേയും ഭേദകങ്ങളായിട്ടുപയോഗിക്കാം.

ഉദാ:-

അ - അക്കാലം, അവിടം.
ഇ - ഇക്കാലം, ഇവിടം.
ഈ - ഈ മരം, ഈ വടി.
എ - എവിടം.
ഏതു് - ഏതു പുസ്തകം.
എന്തു് - എന്തു കാര്യം.
എല്ലാ - എല്ലാ മനുഷ്യരും.
ചില - ചില പുസ്തകങ്ങൾ.
പല - പല വീടുകൾ.
വല്ല - വല്ല വഴിപോക്കരും.
മിക്ക - മിക്ക കാര്യങ്ങളും.

C. സാംഖ്യം. വിശേഷണമായി പ്രയോഗിക്കുന്ന സംഖ്യാവാചകംതന്നെ സാംഖ്യം.

ഉദാ:-

ഒരു - ഒരു പുസ്തകം.
ഇരു - ഇരു കരങ്ങൾ.
നാൽ - നാല്ക്കാലികൾ.
ഐ - ഐയമ്പൻ.
അറു - അറുമുഖൻ, ആറു പഴം.
ഏഴ് - എഴുപതു്, ഏഴുലകം.
എൺ - എട്ടുകാലി.

സംഖ്യയെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ നാമങ്ങളായിട്ടും വിശേഷണങ്ങളായിട്ടും വരുമെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. 'എനിക്ക് പത്തു പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട്'-'പത്ത് അഞ്ചിനേക്കാൾ വലുതാകുന്ന്'. ആദ്യവാക്യത്തിൽ പത്ത് എന്ന പദം പുസ്തകങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ വിശേഷണമാകുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ അതു നാമമായിട്ടാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

D. പാരിമാണികം. പരിമാണത്തെ (അളവിനെ) കാണിക്കുന്ന ഭേദകം.

ഉദാ:-

ഇടങ്ങഴി	ഇടങ്ങഴിപ്പാൽ.
പറ	പത്തുപറ നെല്ല്.
നാഴി	നാഴി എണ്ണ.
എത്ര	എത്ര ദിവസം.

അളവിനെ കാണിക്കുന്ന നാമങ്ങളെത്തന്നെയാണ് ഭേദകങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതു്. അർത്ഥത്തിലല്ലാതെ രൂപത്തിൽ അവയ്ക്കു വ്യത്യാസമില്ല. പറ എന്നതിന് ലോഹംകൊണ്ടോ മരംകൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കിയ അളവുപാത്രമെന്നും, അത്രയും അളവുള്ള എന്നും രണ്ടർത്ഥമുണ്ട്. ആദ്യത്തേതു്, നാമം; രണ്ടാമത്തേതു്, വിശേഷണം.

E. വിഭാവകം. വസ്തുവിന്റെ സൗന്ദര്യാദിഗുണങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന വിശേഷണമാണ് വിഭാവകം. ഇതിനു ലിംഗഭേദം കൂടിയുണ്ട്. വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കാണിക്കാൻ 'ആയ' എന്ന ദ്യോതകശബ്ദം പ്രയോഗിക്കുന്നു.

ഉദാ:-

തടിയനായ മനുഷ്യൻ.
തടിച്ചിയായ സ്ത്രീ.
സമർത്ഥനായ വിദ്യാർത്ഥി.
സമർത്ഥയായ വിദ്യാർത്ഥിനി.
സമർത്ഥമായ ബുദ്ധി.
വിദൂഷിയായ അദ്ധ്യാപിക.
വിദ്വാനായ അദ്ധ്യാപകൻ.

F. നമാംഗജം. നാമംഗജത്തെ (പേരച്ചത്തെ) ഭേദകമാക്കി പ്രയോഗിക്കുന്നതു്.

ഉദാ:-

വിരിഞ്ഞ പൂവ്.
ഉദിച്ച സൂര്യൻ.
കുടിച്ച വെള്ളം.

G. ക്രിയാംഗജം. ക്രിയാംഗത്തെ (വിനയെച്ചത്തെ) വിശേഷണമാക്കി പ്രയോഗിക്കുന്നതു്.

ഉദാ:-

ഉറക്കെച്ചിരിക്കുന്നു.
പതുക്കെപ്പറയുന്നു.
ചാടിക്കയറുന്നു.
മുറുകെനടക്കുന്നു.
കൂടെപ്പോകുന്നു.

3. ശുദ്ധം, സാർവ്വനാമികം, സാംഖ്യം, പാരിമാണികം, നാമംഗജം എന്നിവ നാമവിശേഷണങ്ങളായിട്ടേ വരൂ. ക്രിയാംഗജം ക്രിയാവിശേഷണവും, ഭേദകവിശേഷണവുമാകും. വിഭാവകം, നാമത്തേയും ക്രിയയേയും വിശേഷിപ്പിക്കും.

4. വിശേഷണങ്ങൾ കഴിയുന്നതും വിശേഷ്യത്തിന് അടുത്തു മുൻപുതന്നെ പ്രയോഗിക്കണം. 'വളവുള്ള മര'ത്തെപ്പറ്റിപ്പറയാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ 'വളഞ്ഞ മരത്തിന്റെ കൊമ്പ്' എന്നു പറയാൻ പാടുള്ളൂ. വളഞ്ഞതു കൊമ്പാണെങ്കിൽ 'മരത്തിന്റെ വളഞ്ഞ കൊമ്പ്' എന്നു പറയുകയാണു നല്ലതു്.

അചേതനവസ്തുക്കളായ വിശേഷ്യങ്ങളുടെ മുൻപിൽ സാംഖ്യാഭേദകം പ്രയോഗിച്ചാൽ നാമത്തിൽ ബഹുവചന പ്രത്യയം ചേർക്കണ്ട. 'രണ്ടു കണ്ണ്', 'നാലു കാല്', 'ഏഴുലകം' എന്നൊക്കെയല്ലാതെ 'രണ്ടു കണ്ണുകൾ', 'നാലു കാലുകൾ', 'ഏഴുലകങ്ങൾ' എന്നൊക്കെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു് ഭാഷാശൈലിക്കു യോജിച്ചതല്ല. വിശേഷ്യം അചേതനവസ്തുവല്ലെങ്കിൽ ബഹുവചനപ്രത്യയം ചേർക്കണം. 'പത്തു പുരുഷന്മാർ', 'രണ്ടു സ്ത്രീകൾ' ഇത്യാദ്യുദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക.

വിഭാവകഭേദങ്ങളിൽ വിശേഷ്യത്തിനനുസരിച്ച് ലിംഗഭേദവും കൂടിക്കാണിക്കണമെന്ന് മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ചേതനവസ്തുക്കളെ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഭേദകങ്ങളിൽ ലിംഗഭേദത്തിനു പുറമെ വചനഭേദവും കൂടി കാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സമർത്ഥനായ ആൺകുട്ടി.
സമർത്ഥന്മാരായ ആൺകുട്ടികൾ.
സമർത്ഥയായ പെൺകുട്ടി.
സമർത്ഥകളായ പെൺകുട്ടികൾ.

എന്നാൽ വിശേഷ്യം അചേതനമോ അമൂർത്തമോ ആയിരിക്കുമ്പോൾ വിശേഷണത്തിന് വചനഭേദം ചെയ്തേ കഴിയൂ എന്നില്ല. 'മധുരമായ വാക്കുകൾ', 'മനോഹരമായ പ്രവൃത്തികൾ', 'അബദ്ധമായ ഉത്തരങ്ങൾ' എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്നതും ഭാഷാശൈലിക്കു യോജിക്കാത്തതല്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ ലിംഗവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് 'സരസയായ കഥ', ' മനോഹരയായ മാല', 'കുടിലയായ നീതി' എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്നതു്, ചൈതന്യാരോപമില്ലെങ്കിൽ, ആക്ഷേപാർഹമാണ്.

അഭ്യാസം ൨൮

1. താഴെ കാണുന്ന പദങ്ങളിൽനിന്ന് ഭേദക പദങ്ങൾ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവ ഏതു വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നുവെന്നു പറയുക.

   (a) 'തികഞ്ഞ പാണ്ഡിത്യവും സഹജമായ വാസനയും ഉള്ള ഒരാൾക്ക് എളുപ്പത്തിൽ കവിയാകാൻ കഴിയും. വികാരം, വിചാരം, ഭാവന എന്നിവയുടെ സമഞ്ജസമായ സമ്മേളനത്തിൽ നിന്നാണല്ലോ നല്ല കവിതയുണ്ടാകുന്നതു്. എത്രമാത്രം ബുദ്ധിശക്തിയുണ്ടായാലും വാസനയില്ലാതെ പോയാൽ ഉത്തമമായ കവിത അങ്കുരിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്'.

   (b) 'വാരുറ്റചില്ലി, വിരിവേറിയ നെറ്റി, ധീര-
   ചാരുക്കളാം രുചിരദൃഷ്ടികളെന്നിതെല്ലാം
   താരുണ്യലക്ഷ്മിയെ നനുത്തുകറുത്ത മീശ
   ചേരും തദാസ്യനളിനത്തിൽ വളർത്തിരുന്നു'.

   (c) പാന്ഥർ പെരുവഴിയമ്പലംതന്നിലെ
   താന്തരായ്ക്കൂടി വിയോഗംവരുമ്പോലേ
   നദ്യാമൊഴുകുന്ന കാഷ്ഠങ്ങൾ പോലെയു-
   മെത്രയും ചഞ്ചലമാലയസംഗമം.

2. തെറ്റുണ്ടെങ്കിൽ തിരുത്തുക:-

   (i) സഹൃദയനായ എന്റെ ചങ്ങാതിയുടെ മരണം എനിക്കു മാത്രമല്ല, സാഹിത്യലോകത്തിനും വലിയ ഒരു നഷ്ടമാണെന്നുവേണം പറയാൻ.

   (ii) ആ കുട്ടി എഴുതിയ ഉത്തരങ്ങളെല്ലാം അബദ്ധങ്ങളായിരുന്നു.

   (iii) ഗഹനമായ കുമാരാശാന്റെ തത്വചിന്ത വിശിഷ്ടമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്ക് മാറ്റു കൂട്ടുന്നു.

   (iv) ആ മുഖങ്ങളെല്ലാം ഒരുപോലെ ആകർഷകമായിരുന്നു.

3. (ഒന്നിലധികം വിശേഷണങ്ങൾ ഒരു വിശേഷ്യത്തിനുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ 'ഉം' എന്ന ഘടകംകൊണ്ട് സമുച്ചയിക്കണം. 'പ്രതിഭാശാലിയായ കവി, പണ്ഡിതനായ കവി', ഈ പദസമൂഹങ്ങളിൽ 'കവി'യാണല്ലോ വിശേഷ്യം. 'പ്രതിഭാശാലി', 'പണ്ഡിതൻ', ഇവ ആ വിശേഷ്യത്തിൽത്തന്നെ അന്വയിക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങളുമാണ്. അതിനാൽ 'പ്രതിഭാശാലിയും പണ്ഡിതനും ആയ കവി' എന്നു വിശേഷണങ്ങളെ സമുച്ചയിച്ചു ചേർക്കുന്നതാണ് യുക്തം.)

   വിശേഷണങ്ങളെ സമുച്ചയിച്ച് വിശേഷ്യത്തോട്ട് ചേർക്കുക.

   (i) ധീരമായ ഭാഷണം, ഉജ്ജ്വലമായ ഭാഷണം.
   (ii) മധുരമായ കഥ, സരളമായ കഥ.
   (iii) പ്രസന്നമായ ഹൃദയം, സന്തുഷ്ടമായ ഹൃദയം.

17
സന്ധി

1. വർണ്ണങ്ങൾ തമ്മിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ നാലു തരത്തിലാണെന്നും തന്മൂലം ആഗമം, ലോപം, ദ്വിത്വം, ആദേശം എന്ന നാലു പ്രകാരത്തിൽ ആണ് സന്ധികളെന്നും ഗ്രഹിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയെപ്പറ്റി കുറെക്കൂടി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ഈ പ്രകരണത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്.

A ആഗമം

2. (a) ഒരു താലവ്യസ്വരത്തിനു പരമായി മറ്റൊരു സ്വരം വന്നാൽ 'യ' കാരം ആഗമം.

ഉദാ:-

കഥ + അല്ല = കഥ + യ് + അല്ല = കഥയല്ല.
പന + ഓല = പന + യ് + ഓല = പനയോല.
മേശ + ഇല്ല = മേശ + യ് + ഇല്ല = മേശയില്ല.
നീ + ആര് = നീ + യ് + ആര് = നീയാര്.

(b) താലവ്യമായ അകാരത്തിനുശേഷം പ്രത്യയത്തിന്റെ ആദിയിലുള്ള 'ക' കാരം വന്നാലും 'യ' കാരം ആഗമം.

ഉദാ:-

ആശ + ക്ക് = ആശ + യ് + ക്ക് = ആശയ്ക്ക്.
ഭാഷ + ക്ക് = ഭാഷ + യ് + ക്ക് = ഭാഷയ്ക്ക്.
തല + കൽ = തല + യ് + കൽ = തലയ്ക്കൽ.
കട + കൽ = കട + യ് + കൽ = കടയ്ക്കൽ.

3. (a) ഒരു ഓഷ്ഠസ്വരത്തിനു പിന്നിലായി മറ്റൊരു സ്വരം വന്നാൽ 'വ' കാരമായിരിക്കും ആഗമം.

ഉദാ:-

തിരു + ഓണം = തിരു + വ് + ഓണം = തിരുവോണം.
കരു + ഇല്ല = കരു + വ് + ഇല്ല = കരുവില്ല.
മൂ + അന്തി = മൂ + വ് + അന്തി = മൂവന്തി.

(b) ധാതുവിന്റെ അന്ത്യമായ ഓഷ്ഠ്യസ്വരത്തിനു പിന്നിൽ മറ്റൊരു സ്വരം വരുന്നെങ്കിൽ 'വ' കാരമോ 'ക' കാരമോ വികല്പേന ആഗമം.

ഉദാ:-

പോ + ഉന്നു = പോവുന്നു, പോകുന്നു.
ചാ + ഉം = ചാവും, ചാകും.
ആ + അട്ടെ = ആവട്ടെ, ആകട്ടെ.

4. ഭാഷയിൽ സാധാരണമായിക്കാണുന്ന പ്രയോഗങ്ങളിൽ നിന്നാണ് വൈയാകരണന്മാർ നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാറുള്ളത്. അധികം പ്രയോഗങ്ങളിൽ കാണുന്നതനുസരിച്ച് സാമാന്യവിധി നിർമ്മിക്കുന്നു. സാമാന്യവിധിക്ക് ഉത്സർഗ്ഗം എന്നും പേരുണ്ട്. സാമാന്യവിധി അനുസരിക്കാത്ത പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും കാണാം. അവയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പേര് അപവാദം എന്നാണ്. ആഗമസന്ധിയുടെ സാമാന്യനിയമങ്ങളെ അതിലംഘിക്കുന്ന ചില അപവാദങ്ങൾ താഴെ കാണിക്കാം.

(a) ആ, ഓ, എന്നീ നിപാതങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരു സ്വരം വന്നാൽ യകാരമോ വകാരമോ 'ആഗമ'മായി വരില്ല.
ഉദാ:-
നാലോ + അഞ്ചോ = നാലോ അഞ്ചോ.
അതാ + ആകാശം = അതാ ആകാശം.
ഏതോ + ഒരു = ഏതോ ഒരു.

(b) സംബോധനാന്ത്യത്തിനു പരമായി മറ്റൊരു സ്വരം വന്നാൽ ആഗമസന്ധിനിയമം പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല.
ഉദാ:-
കുഞ്ഞേ + ഇവിടെ വരൂ = കുഞ്ഞേ, ഇവിടെ വരൂ.
ഓമനേ + ആരാണത് = ഓമനേ, ആരാണത്.
കുട്ടീ + ഓടരുത് = കുട്ടീ, ഓടരുത്.
ഗുരോ + അങ്ങ് = ഗുരോ, അങ്ങ്.
രാമാ + ഉറങ്ങരുത് = രാമാ, ഉറങ്ങരുത്.

(c) വിരിഞ്ഞ, വീണ, പോയ എന്നു തുടങ്ങിയ നാമാംഗങ്ങളുടെ ഒടുവിലുള്ള 'അ' കാരത്തിനു പിന്നിൽ സ്വരം വന്നാലും സന്ധിയില്ലാതെ എഴുതുകയാണ് വിഹിതം.
ഉദാ:-
വിരിഞ്ഞ + ആമ്പൽ = വിരിഞ്ഞ ആമ്പൽ.
വീണ + ആൾ = വീണ ആൾ.
പോയ + ആന = പോയ ആന.
വീണ + ഇല = വീണ ഇല.
പറഞ്ഞ + ഉത്തരം = പറഞ്ഞ ഉത്തരം.
വിരിഞ്ഞയാമ്പൽ, വീണയാൾ, പോയയാന എന്നൊക്കെ സന്ധി ചേർത്തെഴുതുന്നത് അസുന്ദരമാകുന്നു.

5. പദ്യങ്ങളിൽ സന്ധിവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ വർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്നേ നില്ക്കയുള്ളൂ. ഗദ്യത്തിൽ വക്താവിന്റെ വിവക്ഷ അനുസരിച്ചാണ് പദങ്ങൾ സന്ധിചെയ്തോ അല്ലാതെയോ ഉച്ചരിക്കുന്നത്. 'പതിയാതെ അപ്പോൾ ഒരാൾ അണഞ്ഞു ഇരുത്തി' ഈ പദങ്ങൾ പദ്യത്തിൽ 'പതിയാതപ്പൊഴൊരാളണഞ്ഞിരുത്തി' എന്നു ചേർന്നേ നില്ക്കുകയുള്ളൂ. 'അത് അബദ്ധം ആണ് എന്ന് എനിക്ക് ഉടനെ തോന്നി' എന്ന വാക്കുകൾ ഒരു പദ്യത്തിൽ 'അതബദ്ധമാണെന്നെനിക്കുടനെതോന്നി' എന്നു പ്രയോഗിക്കാനേ സാധിക്കൂ. ഗദ്യത്തിൽ 'അത് അബദ്ധമാണെന്ന് എനിക്ക് ഉടനെ തോന്നി' എന്നു പ്രയോഗിക്കുകയായിരിക്കും ഭംഗി.

B ലോപം

1. സന്ധിയിൽ ഒരു വർണ്ണം ഇല്ലാതാകുന്നതാണല്ലൊ ലോപം. പൂർവ്വപദത്തിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള സ്വരമാണ് സാധാരണമായി ലോപിക്കുക. ഒരു സ്വരം പരമാകുമ്പോൾ മാത്രമേ ഇതു സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ.
2. ഒരു സ്വരം പിന്നിൽ വന്നാൽ താഴെ പറയുന്നവ ലോപിക്കും.

(a) സംവൃതോകാരം.
ഉദാ:-
വിശപ്പ് + ഉണ്ട് = വിശപ്പുണ്ട്.
മനസ്സ് + ഇല്ല = മനസ്സില്ല.
കാറ്റ് + എങ്കിലും = കാറ്റെങ്കിലും.

(b) മുറ്റുവിനയുടെ ഒടുവിലുള്ള ഉകാരവും അകാരവും സദൃശം പോലെ.
ഉദാ:-
പഠിച്ചു + ഇല്ല = പഠിച്ചില്ല.
ഇല്ല + എങ്ങും = ഇല്ലെങ്ങും.
വയ്യ + ഏവം = വയ്യേവം.
കാണുന്നു + ഇതാ = കാണുന്നിതാ.
അപവാദം: വന്നു + അവൻ; ഉപദേശിച്ചു + ആചാര്യൻ ഈ മാതിരിയുള്ള പദങ്ങളുടെ സന്ധിയിൽ മുറ്റുവിനയുടെ അന്ത്യസ്വരം ലോപിക്കുകയില്ല. അതിനാലാണ് 'സദൃശംപോലെ' എന്നു പറഞ്ഞതും. പിന്നിൽ വരുന്നത് ഒരു ദ്യോതകശബ്ദത്തിലെ സ്വരമാണെങ്കിൽ ലോപം വികല്പമായിട്ടേ വരൂ.
ഉദാ:-

ചെന്നു + എങ്കിൽ = { ചെന്നുവെങ്കിൽ / ചെന്നെങ്കിൽ
കണ്ടു + എന്ന് = { കണ്ടുവെന്ന് / കണ്ടെന്ന്
വായിച്ചു + ഓ = { വായിച്ചുവോ / വായിച്ചോ.

(c) വിനയെച്ചത്തിന്റെ ഒടുവിലെ 'എ' കാരം വികല്പേന ലോപിക്കും.
ഉദാ:-

പഠിക്കാതെ + ഇരുന്നു = { പഠിക്കാതെയിരുന്നു / പഠിക്കാതിരുന്നു
വരാതെ + ആയി = { വരാതെയായി / വരാതായി

അഭ്യാസം ൨൯

I സന്ധികാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുക:-
(a) (1) ആര് + ആകിൽ + എന്തു മിഴി + ഉള്ള + അർ + നിന്ന് + ഇരിക്കും.
(2) നില + അറ + ഉം + ഇത് + ഏറ്റ് + ഓതുന്നു + അത് + ഉണ്ട് + എന്നുതോന്നും.
(3) തിരു + അടി + അടിയങ്ങൾക്ക് + എന്നും + ആധാരം + അമ്മേ.
(b) (1) പൂവേ, അതിൽ പുതിയ ഭംഗികൾ സഞ്ചരിച്ചു.
(2) പ്രഭോ, അവിടത്തെ ആജ്ഞ ഞാൻ അനുസരിക്കുന്നു.
(3) എന്തോ, ഏതോ! ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞു ഇല്ലേ.

II (a) പോകട്ടെ, പോവട്ടെ; ആവട്ടെ, ആകട്ടെ; ഇങ്ങനെ രണ്ടുരൂപം വരുവാനെന്താണ് കാരണം?
(b) (1) കണ്ടു + എങ്കിൽ; (2) പോയി + എങ്കിൽ, — സന്ധിചെയ്യുമ്പോൾ, ആദ്യത്തേതിൽ വകാരവും രണ്ടാമത്തേതിൽ യകാരവും ആഗമമാവുന്നതെന്തുകൊണ്ട്?
(c) കണ്ടെങ്കിൽ, കണ്ടുവെങ്കിൽ, പറഞ്ഞുവെന്നാൽ, പറഞ്ഞെന്നാൽ, ഇങ്ങനെ ഈരണ്ടു രൂപം വരുവാൻ കാരണമെന്ത്?

III ഉത്സർഗ്ഗം, അപവാദം, ഈ സംജ്ഞകളുടെ അർത്ഥം വിശദമാക്കുകയും, രണ്ടിനും ഉദാഹരണം എഴുതുകയും ചെയ്ക.

C ആദേശം

1. സന്ധിയിൽ ഒരു വർണ്ണം പോയി അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു വർണ്ണം വരുന്നതാണ് ആദേശം. " 'ത' കാരത്തിന് 'ട' കാരം ആദേശം" എന്നുപറഞ്ഞാൽ 'ത' കാരം പോയി ആ സ്ഥാനത്ത് 'ട' കാരം വരും എന്നർത്ഥം.

2. തവർഗ്ഗം, ചവർഗ്ഗത്തോടു ചേർന്നാൽ ചവർഗ്ഗമായും, ടവർഗ്ഗത്തോടു ചേർന്നാൽ ടവർഗ്ഗമായും മാറും. ആദേശം പൊരുത്തമനുസരിച്ചേ വരികയുള്ളൂ. ഖരത്തിനു ഖരവും അനുനാസികത്തിന് അനുനാസികവും ആയിരിക്കും ആദേശം.

ഉദാ:- തേൻ + ചോരും = തേഞ് + ചോരും = തേഞ്ചോരും
(തവർഗ്ഗ നകാരത്തിനു പകരം ചവർഗ്ഗ ഞകാരം ആദേശം)

വിൺ + തലം = വിൺ + ടലം = വിണ്ടലം
(തവർഗ്ഗ ഖരത്തിനു പകരം ടവർഗ്ഗഖരം ആദേശം)

കൺ + നീര് = കൺ + ണീര് = കണ്ണീര്
(തവർഗ്ഗാനുനാസികത്തിനു പകരം ടവർഗ്ഗാനുനാസികം ആദേശം)

3. പ്രത്യയ തകാരമകാരങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ളകാരത്തിന് യഥാക്രമം ട്, ണ് ഇവ ആദേശം വരും.

ഉദാ:-

കേൾ + തു = കേട് + തു = കേട് + ടു = കേട്ടു.
വേൾ + തു = വേട് + തു = വേട് + ടു = വേട്ടു.
ഉൾ + മ = ഉൺ + മ = ഉണ്മ.
വെൾ + മ = വെൺ + മ = വെണ്മ.

(ഒന്നും രണ്ടും ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ആദ്യം ളകാരത്തിന് ടകാരവും പിന്നീട് തകാരത്തിന് ടകാരവും ആദേശം വരുന്നുണ്ട്.)

4. ലകാരത്തിന് മകാരത്തിനുമുമ്പ് നകാരം ആദേശം വരും.

ഉദാ:-

നെല് + മണി = നെന് + മണി = നെന്മണി
കല് + മതിൽ = കന് + മതിൽ = കന്മതിൽ

5. (a) 'കൾ' എന്ന ബഹുവചനപ്രത്യയത്തിനും 'കായ്' എന്ന ശബ്ദത്തിനും മുമ്പു ന കാരത്തിന് ങ കാരം ആദേശം വരും.

(b) 'കൽ' പ്രത്യയമോ ടകാരമോ ഒഴിച്ചുള്ള പ്രത്യയാദിയായ ഖരം അനുനാസികത്തിനു പിന്നിൽ വന്നാൽ അനിനാസികമായി മാറും.

ഉദാ :-

നിൻ + കൾ = നിങ് + കൾ = നിങ് + ങൾ = നിങ്ങൾ.
മാവിൻ + കാ = മാങ് + കാ = മാങ് + ങാ = മാങ്ങാ.

ഖരം 'കൽ' പ്രത്യയമോ ടകാരമോ ആയാൽ ഈ ആദേശം ഇല്ല.

ഉദാ:-

രാമൻ + കൽ = രാമങ് + കൽ = രാമങ്കൽ
എൻ + കൽ = എങ് + കൽ = എങ്കൽ
കൺ + തു = കൺ + ടു = കണ്ടു
ഉൺ + തു = ഉൺ + ടു = ഉണ്ടു

(ഈ സന്ധിവിധിക്ക് ആറ്റിങ്ങൽ, ആലിങ്ങൽ എന്നെല്ലാമുള്ള സ്ഥലസംജ്ഞാരൂപങ്ങൾ അപവാദങ്ങളാണ്.)

6. (a) അനുസ്വാരത്തിന് ' ഉം' എന്ന സമുച്ചയ നിപാതം പരമായാൽ വകാരം ആദേശം,

ഉദാ:-

ഗുണം + ഉം = ഗുണവ് + ഉം = ഗുണവും
ദോഷം + ഉം = ദോഷവ് + ഉം = ദോഷവും

(b) വിഭക്തിപ്രത്യയസ്വരത്തിനു മുൻപ് അനുസ്വാരത്തിന് 'ത്ത' കാരമാണ് ആദേശം.

ഉദാ:-

മരം + ഇൽ = മരത്ത് + ഇൽ = മരത്തിൽ
ധനം + എ = ധനത്ത് + എ = ധനത്തെ
കോപം + ഓട്ട് = കോപത്ത് + ഓട്ട് = കോപത്തോട്ട്

(c) കൾ പ്രത്യയത്തിനുമുമ്പ് അനുസ്വാരത്തിന് ങ കാരം ആദേശം.

ഉദാ:-

ഫലം + കൾ = ഫലങ് + കൾ
= ഫലങ് + ങൾ =ഫലങ്ങൾ.
പുഷ്പം + കൾ = പുഷ്പങ് + കൾ
= പുഷ്പങ് + ങൾ= പുഷ്പങ്ങൾ.

7. ദൃഢാക്ഷരത്തിനു മുമ്പ് 'തിരു' എന്ന ഭേദകത്തിനു 'തൃ' എന്നാദേശം.

ഉദാ:-

തിരു + കാർത്തിക = തൃക്കാർത്തിക
തിരു + ചേവടി = തൃച്ചേവടി
(ശിഥിലമാണ് പരമായിവരുന്നതെങ്കിൽ)
തിരു + നാൾ = തിരുനാൾ
തിരു + മുറ്റം = തിരുമുറ്റം

അഭ്യാസം ൩൦

I സന്ധി ചെയ്ക:- (സന്ധികാര്യം വിവരിക്കണം)
(a) തിരു + അടി, തിരു + പാദം, തിരു + പടി
(b) ഉൾ + മ, വേൾ + തു, നെൽ + മണി, നൽ + മ
(c) ധനം + എ, പട്ടണം + ഇൽ, കോപം + ആൽ
(d) വിൺ + തലം, കൺ + തു, ഉൺ + തു

II (1) കായ്കൾ, മരങ്ങൾ, തണ്ടാർ, ഈ പദങ്ങളുടെ രൂപനിഷ്പത്തി വിവരിക്കുക.
(2) കാവ്യമും, കാവ്യവും; ഭാഗ്യമും, ഭാഗ്യവും; - ഏതാണ് ശരിയായ മലയാളരൂപം?

ഓർമ്മിക്കുക:- (വിണ്ടലം, തണ്ടാർ, ഈ പദങ്ങളിൽ തകാരത്തിനു ടവർഗ്ഗയോഗം കൊണ്ടു ടകാരം ആദേശം വരുന്നുണ്ട്. എന്നാലും പ്രകൃതിപ്രത്യയയോഗത്തിൽ മാത്രമേ ഈ ആദേശവിധി സാർവ്വത്രികമായി പ്രവർത്തിക്കുകയുള്ളൂ. വിൺതടം, കൺതടം, വെൺതിങ്കൾ, മൺതിട്ട്, മുതലായ പദങ്ങളിൽ ഈ നിയമമനുസരിച്ചു സന്ധികാര്യം ചെയ്യേണ്ടതില്ല. വിണ്ടടം, കണ്ടടം, വെണ്ടിങ്കൾ എന്നൊക്കെ ആധുനിക മലയാളത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ തെറ്റായിരിക്കും അത്.)

III നിയമം കാണിച്ച് കൂട്ടിച്ചേർക്കുക.

മരം + കൾ	നെൽ + മണി
ധനം + എ	കേൾ + തു
നിൻ + കൾ	തൺ + താർ
കൺ + തു	നൽ + മുത്ത്
ധനം + ഉം	തിരു + കാൽത്താർ

D ദ്വിത്വം

1. പൂർവ്വോത്തരപദങ്ങൾ വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങളായി വരുന്ന സമാസത്തിൽ ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദി വർണ്ണമായ ദൃഢം ഇരട്ടിക്കും. അനുനാസികങ്ങളും മദ്ധ്യമങ്ങളും ശിഥിലങ്ങളാണ്. അവ ഇരട്ടിക്കയില്ല.

ഉദാഹരണം:-

പച്ച + പുല്ല് = പച്ചപ്പുല്ല്
താമര + കുളം = താമരക്കുളം
കൈ + തൊഴിൽ = കൈത്തൊഴിൽ
പട + ചട്ട = പടച്ചട്ട

(ഉത്തരപദാദിവർണ്ണം ശിഥിലമായാൽ)

ഉദാഹരണം:-

മുല്ല + മാല = മുല്ലമാല
തല + വേദന = തലവേദന
വാഴ + നാര് = വാഴനാര്
പിച്ചള + മൊന്ത = പിച്ചളമൊന്ത

2. (a) പൂർവ്വപദം ധാതുവാണെങ്കിൽ മുൻവിധിച്ച ദ്വിത്വം വരികയില്ല.

ഉദാഹരണം:-

ഉര + കല്ല് = ഉരകല്ല്
നിറ + കുടം = നിറകുടം
എരി + തീയ് = എരിതീയ്

(b) 'ർ' എന്ന ചില്ലിനു പിന്നിൽ വരുന്ന ദൃഢത്തിന് ചിലപ്പോൾ ദ്വിത്വം വരും.

ഉദാഹരണം :-

ഉമ്പർ + കോൻ = ഉമ്പർകോൻ
അലർ + ശരൻ = അലർശരൻ, അലർശ്ശരൻ

(മലർപ്പൊടി, മലർപൊടി; തളിർക്കരം, തളിർകരം, കുളിർകാറ്റ്, കുളിർക്കാറ്റ്.)

തേർത്തട്ട്, പാർത്തലം, പോർക്കളം മുതലായ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ദ്വിത്വം നിത്യമാകുന്നു.

(c) പ്രത്യയാംഗമായ 'ള്' കാര ചില്ലിനു പിന്നിൽ വരുന്ന ദൃഢം ഇരട്ടിക്കയില്ല.

ഉദാഹരണം:-

മലമകൾ + പതി = മലമകൾപതി
താർമകൾ + ചരണം = താർമകൾചരണം

ളകാരചില്ല് പ്രത്യയാംഗമല്ലെങ്കിൽ—

കവിൾ + തടം = കവിൾത്തടം
ഇരുൾ + കുഴി = ഇരുൾക്കുഴി

എന്നിങ്ങനെ ദ്വിത്വം വേണം.

3. അ, ഇ, എ, എന്നീ സർവ്വനാമങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ വരുന്ന വ്യഞ്ജനം ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാഹരണം:-

അ + കഥ = അക്കഥ
ഇ + പുലി = ഇപ്പുലി
എ + കാലം = എക്കാലം
അ + മാതിരി = അമ്മാതിരി
ഇ + വണ്ണം = ഇവ്വണ്ണം
അ + താമര = അത്താമര
ഇ + ചിന്ത = ഇച്ചിന്ത

(ആ വ്യഞ്ജനം ശിഥിലമാണെങ്കിൽ അ, ഇ, എന്നീ സർവ്വനാമങ്ങൾ ദീർഘിപ്പിച്ചാൽ മതി. അമ്മാതിരി, ആമാതിരി; ഇമ്മട്ട്, ഈ മട്ട്, ഈ രണ്ടു രൂപങ്ങളും സുബദ്ധമാകുന്നു.)

4. 'എ' എന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയത്തിനും, എ, ഇ, എന്നീ വിനയെച്ചപ്രത്യയങ്ങൾക്കും പിന്നിൽ വരുന്ന ദൃഢം ഇരട്ടിക്കും.

എന്നെ + പറ്റി = എന്നെപ്പറ്റി
കുട്ടിയെ + തന്നെ = കുട്ടിയെത്തന്നെ
രാജ്യത്തെ + കുറിച്ച് = രാജ്യത്തെക്കുറിച്ച്
പോയി + കുളിച്ചു = പോയിക്കുളിച്ചു
ഓടി + ചാടി = ഓടിച്ചാടി

അഭ്യാസം ൩൧

I സന്ധികാര്യം വിവരിക്കുക:-
1. മരപ്പട്ടി, പച്ചതത്ത, ഓലക്കുട.
2. അമ്മാല, ആ മാല, ഇമ്മുട്ട്, ഈ മുട്ട്, ഇവ്വണ്ണം, ഈ വണ്ണം.
3. അവിൽപ്പൊടി, അവിൽമലർ, വിൽപ്പാട്ട്, വിൽമുന.
4. തേൾക്കുഞ്ഞ്, മലമകൾപതി.

II സന്ധികാര്യം വേണ്ട ദിക്കിൽ ചെയ്യുക:-
1. എന്നെപറ്റി നിങ്ങൾക്ക് എന്തുതന്നെ തോന്നി തുടങ്ങിയാലും എനിക്കു നിങ്ങളെകുറിച്ച് വിരോധം തോന്നി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.
2. നാളെ കാലത്തു കാണാം അലർമകളുടെ തൃകാലടിത്താർ വണങ്ങാം.
3. പയ്യെ തിന്നാൽ പനയും തിന്നാം.
4. ആ കേളി പൂണ്ടമല. ഈ കേരളാഖ്യവിഷയം.

III ആഗമം, ദ്വിത്വം, ആദേശം, ലോപം, - ഈ സന്ധികളുടെ സ്വഭാവം വിവരിച്ചു നാലിനുമുള്ള അന്തരം വിശദമാക്കുക.

ഓർമ്മിക്കുക: (ഭാഷാപദങ്ങളുടെ ഇടയിൽ, ഖ, ഘ, ഫ, ഭ, ഝ, ധ, ഈ അക്ഷരങ്ങളിൽ തുടങ്ങുന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുകാണും. ഈ അക്ഷരങ്ങൾക്കു ദ്വിത്വം വരുമ്പോൾ ക് ഖ, ഗ്ഘ, പ്ഫ, ബ് ഭ, ജ്ഝ, ദ്ധ, ഇങ്ങനെയായിരിക്കും രൂപം.

ഉദാഹരണം: അ + ഖേദം = അക്ഖേദം
ഇ + ഘട്ടം = ഇഗ്ഘട്ടം
അ + ഫലം = അപ്ഫലം
ഇ + ധര = ഇദ്ധര
ഇ + ഭൂമി = ഇബ്ഭൂമി
ഇ + ഝഷം = ഇജ്ഝഷം)

18

സംസ്കൃത സന്ധിപ്രകരണം

ഭാഷാസന്ധികൾ ചുരുക്കി വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യഭാഷയിൽ മാത്രമല്ല, സംഭാഷണഭാഷയിലും സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ ധാരാളം കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. അത്തരം ശബ്ദങ്ങളുടെ വർണ്ണ വികാരങ്ങളാണ് ഇവിടെ സംസ്കൃതസന്ധിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. മലയാളസാഹിത്യപഠനത്തിന് അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട സംസ്കൃതസന്ധികൾ മാത്രമേ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നുള്ളൂ. രണ്ടു സംസ്കൃതപദം ചേരുമ്പോൾ സംസ്കൃതസന്ധി നിയമവും, സംസ്കൃതപദവും ഭാഷാപദവും ചേരുമ്പോൾ ഭാഷാസന്ധി നിയമവുമാണ് ആദരിക്കേണ്ടത്.

ഉദാ:-

1. മുനി + അഗ്ര്യൻ = മുനിഗ്ര്യൻ (സം. സന്ധി)
2. മുനി + അല്ല = മുനിയല്ല (ഭാ. സന്ധി)

മുനി + അഗ്ര്യൻ എന്നീ സംസ്കൃത പദങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായതാണാദ്യത്തേത്.

മുനി + അല്ല എന്നതിൽ പ്രഥമപദം സംസ്കൃതവും ദ്വിതീയ പദം ഭാഷയുമാകുന്നു.

I. സ്വരസന്ധി

1. സവർണ്ണസന്ധി
   - (a)
     1. അ + അ = ആ
        ജന + അധിപൻ = ജനാധിപൻ
     2. അ + ആ = ആ
        ദേവ + ആലയം = ദേവാലയം
     3. ആ + അ = ആ
        വിദ്യ + അർത്ഥി = വിദ്യാർത്ഥി
     4. ആ +ആ = ആ
        പ്രജാ + ആധിപത്യം = പ്രജാധിപത്യം
   - (b)
     1. ഇ + ഇ = ഈ – മുനി + ഇന്ദ്രൻ
        = മുനീന്ദ്രൻ
     2. ഇ + ഈ = ഈ – രതി + ഈശ്വരൻ
        = രതീശ്വരൻ
     3. ഈ + ഇ = ഈ – മഹി + ഇന്ദ്രൻ
        = മഹീന്ദ്രൻ
     4. ഈ + ഈ = ഈ – സതീ + ഈശ്വരൻ
        = സതീശ്വരൻ
   - (c)
     1. ഉ + ഉ = ഊ – ഗുരു + ഉപദേശം
        = ഗുരൂപദേശം
     2. ഉ + ഊ = ഊ – തനു + ഊർദ്ധ്വഭാഗം
        = തനൂർദ്ധ്വഭാഗം
     3. ഊ + ഉ = ഊ – വധൂ + ഉദ്വാഹം
        = വധൂദ്വാഹം
     4. ഊ + ഊ = ഊ – വധൂ + ഊഹം
        = വധൂഹം
2. ഗുണസന്ധി

   അ, ആ എന്നിവയുടെ പിന്നിൽ ഹ്രസ്വങ്ങളോ ദീർഘങ്ങളോ ആയിട്ടുള്ള ഇ, ഉ, ഋ ഇവയിലേതെങ്കിലും ഒന്നു വന്നാൽ രണ്ടിനും കൂടി എ, ഒ, അര് ഇവ യഥാക്രമം ആദേശമായിവരും. ഈ സന്ധിക്ക് ഗുണസന്ധിയെന്നു പേർ.
   - (a)
     1. അ + ഇ = ഏ – നര + ഇന്ദ്രൻ
        = നരേന്ദ്രൻ
     2. അ + ഈ = ഏ – ഗണ + ഈശൻ
        = ഗണേശൻ
   - (b)
     1. അ + ഉ = ഓ – അരുണ + ഉദയം
        = അരുണോദയം
     2. അ+ ഊ = ഓ – നവ + ഊഢ
        = നവോഢ
   - (c) അ + ഋ = അര് – ദേവ + ഋഷി
     = ദേവർഷി
   - (d)
     1. ആ + ഇ = ഏ – മഹാ + ഇന്ദ്രൻ
        = മഹേന്ദ്രൻ
     2. ആ + ഈ = ഏ – രമാ + ഈശൻ
        = രമേശൻ
   - (e)
     1. അ + ഉ = ഓ – സമര + ഉത്സുകൻ
        = സമരോത്സുകൻ
     2. ആ + ഉ = ഓ – മഹാ + ഉത്സവം
        = മഹോത്സവം
   - (f) ആ + ഋ = അര് – മഹാ + ഋഷി = മഹർഷി
3. വൃദ്ധിസന്ധി

   അ, ആ, ഇവയുടെ പിന്നിൽ എ, ഓ, ഐ, ഔ, – ഈ അക്ഷരങ്ങൾ വന്നാൽ രണ്ടിനും കൂടി ഐ, ഔ ഇവ യഥാക്രമം ആദേശമായിവരും. ഇതിന് വൃദ്ധിസന്ധിയെന്നുപേർ.
   - (a)
     1. അ + ഏ = ഐ – ലോക + ഏകവീരൻ
        = ലോകൈകവീരൻ.
     2. ആ + ഏ = ഐ – സദാ + ഏവ
        = സദൈവ.
   - (b)
     1. അ + ഓ = ഔ – വന + ഓഘം
        = വനൗഘം.
     2. ആ + ഓ = ഔ – മഹാ + ഓഷധി
        = മഹൗഷധി.
   - (c)
     1. അ + ഐ = ഐ – ജന + ഐക്യം
        = ജനൈക്യം.
     2. ആ + ഐ = ഐ – പ്രജാ + ഐശ്വര്യം
        = പ്രജൈശ്വര്യം.
   - (d)
     1. അ + ഔ = ഔ – കവന + ഔചിത്യം
        = കവനൗചിത്യം.
     2. ആ + ഔ = ഔ – മഹാ + ഔത്സുക്യം
        = മഹൗത്സുക്യം.
4. യൺസന്ധി

   ഹ്രസ്വങ്ങളോ ദീർഘങ്ങളോ ആയ ഇ, ഉ, ഋ ഇവയ്ക്കു പരമായി സ്വരങ്ങൾ വന്നാൽ ആദ്യത്തേവയുടെ സ്ഥാനത്ത് യ്, വ്, ര്, ഇവ യഥാക്രമം വരും.
   - (a) ഇ – അതി + അധികം = അത്യധികം.
     അഭി + അർത്ഥന = അഭ്യർത്ഥന.
     ഇതി + ഏവം = ഇത്യേവം.
     അതി + ഉൽക്കടം = അത്യുൽക്കടം.
   - (b) ഉ –
     1. ഗുരു + അർത്ഥം = ഗുർവ്വർത്ഥം.
     2. ലഘു + ഇഷ്ടം = ലഘ്വിഷ്ടം.
     3. വധൂ + ഈപ്സിതം = വധ്വീപ്സിതം.
   - (c) ഋ –
     1. പിതൃ + ആജ്ഞ = പിത്രാജ്ഞ.
     2. കർത്തൃ + അർത്ഥം = കർത്രർത്ഥം.

II. വ്യഞ്ജനസന്ധി

ഈ പ്രകരണത്തിൽ സമാസത്തിൽ വരുന്ന സന്ധി മാത്രമേ വിവരിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. ക്, ങ്, ട്, ത്, പ്, മ്, ര്, സ് എന്നീ വ്യഞ്ജനങ്ങളിലാണ് പ്രായേണ സംസ്കൃതപദം അവസാനിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ രേഫവും സകാരവും വിസർഗ്ഗമാകും. മകാരത്തിന് പകരം അനുസ്വാരമെഴുതുകയാണ് പതിവ്. അനുസ്വാരത്തിന്റെ പിന്നിൽ സ്വരം വരികയാണെങ്കിൽ മകാരം പിന്നേയും വരും.

ഉദാ:-

സം + ആസം = സമാസം.
കിം + അർത്ഥം = കിമർത്ഥം.

ശ, ഷ, സ, ഹ പിന്നിൽ വന്നാൽ മകാരം അനുസ്വാരമായിരിക്കും. 1. സംശയം, 2. സംഹാരം, 3. സംസാരം.

അന്ത്യവ്യഞ്ജനങ്ങളായ ക, ച, ട, ത, പ, എന്നിവയുടെ പിന്നിൽ സ്വരമോ, ക, ച, ട, ത, പ, ഖ, ഛ, ഠ, ഥ, ഫ, ശ, ഷ, സ ഇവയല്ലാത്ത വ്യഞ്ജനങ്ങളോ വന്നാൽ അന്ത്യവ്യഞ്ജനം മൃദുവായി മാറും.

- (a)
  1. വാക് + ഈശ്വരൻ = വാഗീശ്വരൻ.
  2. ദിക് + ജയം = ദിഗ്ജയം.
- (b) സ്വാരാട് + ജയം = സ്വാരാഡ്ജയം.
- (c) ചിത് + രൂപം = ചിദ്രൂപം.

പിന്നാലെ വരുന്ന വ്യഞ്ജനം അനുനാസികമായാൽ മൃദുവിനുപകരം അനുനാസികവും വരാം.

ഉദാ:-

ദിക് + നാഗം = ദിങ്നാഗം. (ദിഗ്നാഗം)
വാക് + മാധുര്യം = വാങ്മാധുര്യം. (വാഗ്മാധുര്യം)

മാത്രം, മയം, എന്നിവ പിന്നിൽ വന്നാൽ അനുനാസികം മാത്രമെ വരികയുള്ളൂ; മൃദു വരികയില്ല.

വാക് + മാത്രം = വാങ്മാത്രം.
ചിത് + മയം = ചിന്മയം.

സകാര ത വർഗ്ഗങ്ങളോട്ട് ശകാര ച വർഗ്ഗങ്ങൾ ചേർന്നാൽ സകാര ത വർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് ശകാര ച വർഗ്ഗവും, ഷകാര ട വർഗ്ഗം ചേർന്നാൽ ഷകാര ട വർഗ്ഗവും ആദേശമായി വരും.

1. മനസ് + ശക്തി = മനശ്ശക്തി.
2. സത് + ചരിതം = സച്ചരിതം.
3. ഉത് + ടങ്കിതം = ഉട്ടങ്കിതം.
4. ശ്രേയസ് + ഷട്കം = ശ്രേയഷ് ഷട്കം.

തകാരത്തിന് പരമായിരിക്കുന്ന ശകാരം ഛകാരമാകും.

1. മഹത് + ശക്തി = മഹച്ഛക്തി.
2. ഏത് + ശല്യം = ഏച്ഛല്യം.

തകാരത്തിനുശേഷം ലകാരം വന്നാൽ തകാരം ലകാരമായി മാറും.

1. മരുത് + ലീല = മരുല്ലീല.
2. തത് + ലാഭം = തല്ലാഭം.

അനുനാസികങ്ങളൊഴിച്ച് ക മുതൽ മ വരെയുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ പിന്നിൽ വരുന്ന ഹകാരത്തിന് അതാതു വർഗ്ഗത്തിലെ ചതുർത്ഥാക്ഷരം യഥാക്രമം ആദേശമായിവരും.

1. തത് + ഹിതം = തദ്ധിതം.
2. ദിക് + ഹസ്തി = ദിഗ്ഘസ്തി.

പദത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്ന സകാരവും രേഫവും വിസർഗ്ഗമാകും.

1. മനസ് = മനഃ
2. പുനർ = പുനഃ

വിസർഗ്ഗത്തിന്റെ പിന്നിൽ ക, ഖ, പ, ഫ ഇവ വന്നാൽ വിസർഗ്ഗം മാറുകയില്ല.

1. അന്തഃ + കരണം – അന്തഃകരണം
2. മനഃ + പാഠം – മനഃപാഠം
3. മനഃഖഗം – മനഃഖഗം
4. ശ്രേയഃ + ഫലം = ശ്രേയഃഫലം

ശ, ഷ, സ ഇവയുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന വിസർഗ്ഗം ചിലപ്പോൾ വിസർഗ്ഗമായിത്തന്നെയിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ യഥാക്രമം ശ്, ഷ്, സ് എന്നായി മാറും.

1. അന്തഃശക്തി (അന്തശ്ശക്തി)
2. മനഃസാക്ഷി (മനസ്സാക്ഷി)

വർഗ്ഗപ്രഥമദ്വിതീയാക്ഷരങ്ങളോ ശ്, ഷ്, സ് എന്നിവയോ പിന്നിൽ വരുന്ന ശ, ഷ, സ കളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന വിസർഗ്ഗത്തിനു വികല്പേന ലോപംവരും.

1. അന്തഃ + സ്ഥാനം = അന്തസ്ഥാനം (അന്തഃസ്ഥാനം)
2. മനഃ + സ്തോഭം = മനസ്തോഭം (മനഃസ്തോഭം)

അഃ എന്നതിനുശേഷം അകാരമോ ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലേയും പ്രഥമ ദ്വിതീയാക്ഷരങ്ങളൊഴിച്ചുള്ള അക്ഷരങ്ങളോ വന്നാൽ 'അ' എന്നത് 'ഓ' ആയി മാറുന്നതാണ്.

1. മനഃ + അർത്ഥം = മനോऽർത്ഥം.
2. ചേതഃ + ഗുണം = ചേതോऽഗുണം.
3. യശഃ + രാശി = യശോരാശി.

ഇകാരത്തിന്റേയും ഉകാരത്തിന്റേയും പിന്നിൽ വരുന്ന വിസർഗ്ഗത്തിനുശേഷം മുൻപറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ വന്നാൽ വിസർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് രേഫം വരും.

1. നിഃ + അർത്ഥം = നിരർത്ഥം.
2. ദുഃ + ഗതി = ദുർഗ്ഗതി.

വിസർഗ്ഗത്തിന്റെ പിന്നിൽ ശ്, ച്, ഛ്, എന്നിവ വന്നാൽ വിസർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ശ് വരും.

1. മനഃ + ശക്തി = മനശ്ശക്തി.
2. അന്തഃ +ചിന്ത = അന്തശ്ചിന്ത.

സ്, ത് എന്നിവ വന്നാൽ സകാരം വരും.

1. മനഃ + സാക്ഷി = മനസ്സാക്ഷി.
2. അന്തഃതാപം = അന്തസ്താപം

രേഫത്തിന്റെ പിന്നിൽ വരുന്ന രേഫം ലോപിക്കുകയും ആദ്യരേഫത്തിന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന സ്വരം ഹ്രസ്വമായാൽ ദീർഘിക്കുകയും ചെയ്യും.

1. സ്വര് + രാജ്യം = സ്വാരാജ്യം.
2. നിര് + രവം = നീരവം.

വൈയാകരണന്മാർ വിസർഗ്ഗസന്ധിയെ പ്രത്യേകം പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് പതിവ്. രേഫവും സകാരവും പദാന്തമായാൽ വിസർഗ്ഗമായി മാറുക പതിവുള്ളതുകൊണ്ട് വിസർഗ്ഗസന്ധിയെ വ്യഞ്ജനസന്ധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയാണ് ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

സംസ്കൃത സന്ധികളുടെ അനുകരണമായി അനേകം സന്ധികൾ മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. അനേകായിരം മുതലായവ സംസ്കൃതസന്ധ്യനുകരണത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്.

അഭ്യാസം ൬൨

1. സന്ധികാര്യം ചെയ്യേണ്ട ദിക്കിൽ ചെയ്യുക:-
   - (1) പ്രഥമ അദ്ധ്യാപകന്റെ സ്നേഹ ഔദര്യം എല്ലാവരുടേയും പ്രശംസയ്ക്കു വിഷയമായി.
   - (2) അതി ആഗ്രഹം അരുത്.
   - (3) സൂര്യ ഉദയം നയന ആകർഷകമായിരുന്നു.
   - (4) ലോക ഏക വീരനാണ് അലക്സാൻഡർ.

   സന്ധിചെയ്യുക.

(1)	മനഃ + രാജ്യം.	മനഃ + ദോഷം.
	അന്തഃ + സുഖം.	മനഃ + സുഖം.
	മനഃ + ശക്തി.	മനഃ + വേദന.
(2)	ഗതി + അന്തരം.	ഗുരു + അനുഗ്രഹം.
	മഹാ + ഋഷ.	വസന്ത + ഋതു.
(3)	ജഗത് + ഏകനാഥൻ.	ലോക + ഏകനാഥൻ.
	തത് + ഇച്ഛ.	ഏത് + അന്തരം.
	ദിക് + അംഗന.	ത്വക് + രോഗം.
(4)	വാക് + മാധുര്യം.	വാക് + മയം.
	ദിക് + നായകൻ.	അവാക് + മുഖം.
(5)	പുനഃ + അപി.	പുനഃ + പുനഃ
	അന്തഃ + കരണം.	അന്തഃ + ദർശനം.

19

പരാവർത്തനം

മറ്റുള്ളവരുടെ വാക്യങ്ങളിലെ ആശയം സ്വന്തം വാക്യത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാണ് <u>പരാവർത്തനം</u>. അന്യവാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം പറയുകമാത്രം ചെയ്താൽ പോരാ; അത് വിവർത്തനമേ ആകയുള്ളൂ. അർത്ഥം വിശദീകരിക്കുക, വിവരണത്തിൽ അപൂർണ്ണതയുണ്ടെങ്കിൽ പരിഹരിക്കുക, ഭാഷ ലളിതമാക്കുക, മൂലവാക്യത്തിന്റെ ബന്ധം ദുർഗ്രഹമാണെങ്കിൽ അത് സുഗമമാക്കുക, ഇതെല്ലാം പരാവർത്തനത്തിന്റെ ധർമ്മമാകുന്നു. മൂലവാക്യത്തിലെ അലങ്കാരം അതുപോലെ പകർത്തുകയല്ല, ഹാനിതട്ടാത്തവിധത്തിൽ വാക്യഭംഗിയോടുകൂടി ആശയം വരുത്തുകയാണ് വേണ്ടത്. സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കാത്തതാണെങ്കിലും മൂലത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ആശയങ്ങൾ അസംഗതമായ രീതിയിൽ കൂട്ടിക്കലർത്തുകയോ കഠിനമായ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് ഒരിക്കലും ആശാസ്യമായിരിക്കയില്ല.

പരാവർത്തനം ചെയ്യണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്ന ഭാഗത്തിന്റെ ആശയം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുകയാണ് പരാവർത്തകൻ ആദ്യമായി വേണ്ടത്. അതിനുവേണ്ടി ഉദ്ദിഷ്ടഭാഗം പല തവണ വായിക്കേണ്ടിവന്നേക്കാം. ആശയം മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അർത്ഥം പറയുന്ന രീതിയിൽ, അതു സ്വന്തം വാക്യത്തിലെഴുതണം. പിന്നീട് അതു വേണ്ടവിധം പരിഷ്കരിച്ച് ലളിതമായ ഭാഷയിൽ വിശദീകരിച്ചാൽ പരാവർത്തനമായി. മൂലവാക്യത്തിലെ ആശയകേന്ദ്രം ഇന്നതാണെന്ന് ആദ്യം തന്നെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നത് പരാവർത്തനത്തിനു വലിയ സഹായമായിരിക്കും.

> "കണ്ണേ, മടങ്ങുക; കരിഞ്ഞുമലിഞ്ഞുമാശു
> മണ്ണാകുമീ മലരു വിസ്മൃതമാകുമിപ്പോൾ;
> എണ്ണിടുകാർക്കുമിതുതാൻ ഗതി; സാധ്യമെന്തു
> കണ്ണീരിനാൽ? അവനിവാഴ്വ കിനാവുകഷ്ടം!"
>
> (വീണപൂവ്)

ഈ പദ്യം പരാവർത്തനം ചെയ്തുനോക്കാം. ലോകത്തിന്റെ നശ്വരതയാണ്—ജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണികതയാണ്—പദ്യത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമായ പ്രധാനാംശം. അതിനെ മറ്റംശങ്ങളെകൊണ്ട് ഊന്നിപ്പറയുകയാണു കവി ചെയ്യുന്നത്. ആദ്യമായി പദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം എഴുതാം.

"കണ്ണേ, പിൻതിരിയുക; ഈ പൂവു കരിഞ്ഞും അലിഞ്ഞും വേഗത്തിൽ മണ്ണായിത്തീരും. ഇതിന്റെ കഥ വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എല്ലാവരുടേയും ഗതി ഇതുതന്നെയാണ്. കരഞ്ഞതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ല. ലോകജീവിതം സ്വപ്നപ്രായമത്രെ."

ഇതു പദ്യത്തിന്റെ പദാനുപദമായ ഒരു വിവർത്തനമേ ആകുന്നുള്ളൂ. പരാവർത്തനത്തിനു വേണ്ട ജീവൻ ഇതിൽ വന്നിട്ടില്ല താഴെ കാണുംവിധം നമുക്കിതു പരാവർത്തനം ചെയ്യാം.

'കഷ്ടം! ലോകജീവിതം എത്ര ക്ഷണികം? എന്തൊന്നാണ് ഈ ലോകത്തിൽ ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളത്? ഒരു കാലത്ത് ലോകത്തെ മയക്കിയിരുന്ന ഈ പൂവ് ഇതൾ താഴെ വീണു കിടക്കുന്നു. എനിക്ക് ഇതിന്റെ നേരെ നോക്കാൻ തോന്നുന്നില്ല. നോക്കുംതോറും എന്റെ കണ്ണു നിറയുന്നു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഈ പൂവു കരിഞ്ഞോ അലിഞ്ഞോ മണ്ണോടുചേരും; അപ്രത്യക്ഷമാകും. നല്ല കാലത്ത് ഇതിന്റെ സൗരഭ്യപൂരത്തിലും സൗന്ദര്യധോരണിയിലും മനം മയങ്ങി ഇതിനെത്തന്നെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ട് നിന്നിരുന്ന ആളുകൾ, ഇതിന്റെ കഥ തന്നെ മറന്നു കളയും. ഈ പുഷ്പത്തിന്റെ ജീവിതം മനുഷ്യന് ഒരു ഗുണപാഠമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവന്റെ നിലയും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. അവനും ഇന്നോ നാളെയോ മണ്ണോടു ചേരേണ്ടവനാണ്. മരണത്തിൽ അനുശോചിക്കുന്നതും, കണ്ണീർ പൊഴിക്കുന്നതും, വാസ്തവമാലോചിച്ചാൽ നിരർത്ഥതമാകുന്നു. ഇഹലോകജീവിതം സ്വപ്നതുല്യമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ, ഒരു സ്വപ്നംതന്നെയാണ്. ആലോചിക്കുമ്പോൾ എത്ര ദുഃഖജനകം!'.

മേൽകാണിച്ച പദ്യം ഇതുപോലെ മാത്രമേ പരാവർത്തനം ചെയ്യാവൂ എന്നില്ല; എല്ലാവരും പരാവർത്തനം ചെയ്യുന്നത് ഒരുപോലെയിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധവുമില്ല. ഒരു മാതൃകകാണിച്ചു എന്നു മാത്രമെയുള്ളൂ. രണ്ട് പദ്യങ്ങൾകൂടി പരാവർത്തനം ചെയ്തു കാണിക്കാം.

> "ക്രിസ്തുദേവന്റെ പരിത്യാഗശീലവും സാക്ഷാൽ
> കൃഷ്ണനാം ഭഗവാന്റെ ധർമ്മരക്ഷോപായവും,
> ബുദ്ധന്റെ യഹിംസയും, ശങ്കരാചാര്യരുടെ
> ബുദ്ധിശക്തിയും, രന്തിദേവന്റെ ദയാവായ്പും,
> ശ്രീഹരിശ്ചന്ദ്രനുള്ള സത്യവും, മുഹമ്മദിൻ-
> സ്ഥൈര്യവുമൊരാളിൽച്ചേർന്നൊത്തുകാണണമെങ്കിൽ,
> ചെല്ലുവിൻ ഭവാന്മാരെൻ ഗുരുവിൻ നികടത്തിൽ
> അല്ലായ്കിലവിടുത്തെച്ചരിത്രം വായിക്കുവിൻ."
>
> (എന്റെ ഗുരുനാഥൻ)

പരാവർത്തനം

"എന്റെ ഗുരുപാദർ അസാധാരണമായ മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു ദിവ്യനാകുന്നു. ഉത്തമങ്ങളായ സകല ഗുണങ്ങളും ഇങ്ങനെ തികഞ്ഞ ഒരു മഹാപുരുഷൻ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. മനുഷ്യന് പാപമോചനം നല്കുവാൻ ജീവിതം കുരിശിൽ അർപ്പിച്ച ക്രിസ്തുദേവന്റെ ആത്മത്യാഗം പ്രസിദ്ധമാണ്; ധർമ്മത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ കർമ്മവും ഉപദേശവുംകൊണ്ട് യത്നിച്ച അഷ്ടൈശ്വര്യസിദ്ധിയോടുകൂടിയ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഉപായം അത്ഭുതജനകമത്രെ; ബുദ്ധന്റെ ജീവിതം മാനസികവും വാചികവും കായികവുമായ അഹിംസാവ്രതത്തിന് ഉത്തമോദാഹരണമാകുന്നു; ശങ്കരാചാര്യർ മനുഷ്യബുദ്ധിശക്തിയുടെ മാനദണ്ഡമാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും; സർവ്വജീവജാലങ്ങൾക്കും സുഖം ആശംസിക്കുകയും ലോകത്തിലെ ദുഃഖം മുഴുവനും സ്വാത്മാവിൽ അർപ്പിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്ത രന്തിദേവന്റെ ദയ അലോകസാധാരണം തന്നെ; ചണ്ഡാളദാസ്യംപോലും സ്വീകരിച്ച ഹരിശ്ചന്ദ്രന്റെ സത്യനിഷ്ഠയെക്കുറിച്ച് എത്ര പ്രശംസിച്ചാലും അധികമാവുകയില്ല. നബിയുടെ ആത്മസ്ഥൈര്യവും എല്ലാവരുടേയും അത്ഭുതാദരങ്ങൾക്ക് പാത്രമായിട്ടുണ്ട്; എന്നാൽ ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞ ഒരാൾ ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്; എന്റെ വന്ദ്യഗുരു. ആ ആരാധ്യപുരുഷന്റെ സന്ദർശനത്തിന് ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുണ്യചരിത്രം വായിച്ചു നോക്കുവിൻ; ഞാൻ പറഞ്ഞത് പരമാർത്ഥമാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും."

മൂലം

> "സാധിച്ചുവേഗമഥവാ നിജ ജന്മകൃത്യം
> സാധിഷ്ഠർപോട്ടിഹ; സദാ നിശി പാന്ഥപാദം
> ബാധിച്ചു രൂക്ഷശില വാഴ്വതിൽനിന്നു മേഘ-
> ജ്യോതിസ്സുതൻ ക്ഷണികജീവിതമല്ലി കാമ്യം?"
>
> (വീണപൂവ്)

പരാവർത്തനം

"സജ്ജനങ്ങൾ ആയുസ്സിന്റെ ദൈർഘ്യത്തെ അളക്കുന്നത്, ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളെണ്ണിയിട്ടല്ല, ചെയ്തു തീർക്കുന്നപ്രവൃത്തികളെ കണക്കാക്കിയിട്ടാണ്. മറ്റുള്ളവർക്കു യാതൊരുപകാരവും ചെയ്യാതേയും, തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതേയും ഭൂമിക്കു ഭാരമായി വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിന്? കർത്തവ്യം യഥായോഗ്യം നിർവ്വഹിച്ചാൽ അകാലമരണത്തിൽപോലും ഖേദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഇടയ്ക്കു മിന്നിമറയുന്ന മിന്നൽപ്പിണരിന്റെ ജീവിതം ക്ഷണികമാണെങ്കിലും, ഇരുട്ടത്തു വഴി തിരിച്ചറിയാതെ കിടന്നുഴലുന്ന യാത്രക്കാർക്കു രണ്ടടിയെങ്കിലും മുന്നോട്ടുനടക്കാൻ അത് സഹായമായിത്തീരുന്നു. നേരെമറിച്ച്, വഴിമദ്ധ്യത്തിൽ കാണുന്ന കൂർത്തകല്ല് വളരെക്കാലം കിടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, വഴിപോക്കരുടെ കാലടികളെ വേദനിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ കാൽച്ചവിട്ടേൽക്കുകയും മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരെ ഉപദ്രവിച്ചും സ്വയം അപമാനം സഹിച്ചും വളരെക്കാലം ജീവിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, അല്പകാലത്തെ ജീവിതത്തിനിടയിൽ തന്നാലാവുന്നവിധം പരോപകാരം ചെയ്ത് ലോകത്തോടു യാത്രപറയുന്നതല്ലേ കാമ്യമായിട്ടുള്ളത്?"

അഭ്യാസം ൩൩

1. 'നിത്യം ജ്വലിപ്പൊരു പരാർക്കനെ നേർത്തുനോക്കി-
   ക്കത്തിപ്പൊടിഞ്ഞമിഴിയിൽ പ്രഭതന്നെ കാണാ;
   അത്യന്തകോമളതയാർന്ന മതപ്രസൂനം
   കുത്തിച്ചതയ്ക്കിൽ മണമോ മധുവോ ലഭിക്കും'
2. 'ഒരല്ലലില്ലെങ്കിലെനിക്കു കല്ലാ-
   യിരിക്കുവാനാണിനിമേലിലിഷ്ടം;
   മരിച്ചിടും മർത്ത്യതയെന്തിനാണു
   കരഞ്ഞിടാനും കരയിച്ചിടാനും.'
3. 'ആത്മീയവും അനാത്മീയവുമായ രണ്ടു പ്രതികൂലശക്തികളുടെ ഒരു യുദ്ധരംഗമാണ് മനുഷ്യൻ. ഒന്ന്, ജീവിതത്തെ പ്രകാശത്തിലേയ്ക്കും മറ്റേത്, തമസ്സിലേയ്ക്കും വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. ജീവിതമെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ ഈ ഭിന്നശക്തികളുടെ അന്യോന്യമത്സരമാണെന്നു പറയാം.'
4. 'പാരേ, നരർക്കഹഹ! നീയൊരു നാകമായി-
   ത്തീരേണമെന്നു കരുതി ദ്രുഹിണൻ ചമച്ചു:
   രേ രേ, മുരേ, കൊടിയരാക്ഷസി, നീ കടന്നു
   നേരേതുമറ്റതിനുടൻ നിരയത്വമേകി.'

20

വാക്യവിഭാഗം

IV

മഹാവാക്യം

1. രണ്ടുതരത്തിലുള്ള വാക്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് മുൻപു തന്നെ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: അംഗവാക്യമില്ലാത്ത ചൂർണ്ണിക, അംഗവാക്യത്തോടുകൂടിയ അംഗിവാക്യമായ സങ്കീർണ്ണകം. 'ശാസ്ത്രം മനുഷ്യബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കുന്നു'—ഇതൊരു ചൂർണ്ണികാവാക്യമാണല്ലൊ. ഒരാഖ്യയും ആഖ്യാതവും മാത്രമേ ഇതിലുള്ളൂ. 'ശാസ്ത്രം മനുഷ്യബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കുന്നെങ്കിലും മനുഷ്യൻ ആ അനുഗ്രഹം വേണ്ടവിധത്തിൽ എപ്പോഴും വിനിയോഗിക്കുന്നില്ലെന്ന് ആക്ഷേപം ഉണ്ട്'—ഈ വാക്യത്തിലാകട്ടെ, മൂന്ന് ആഖ്യയും മൂന്ന് ആഖ്യാതവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു: 'ശാസ്ത്രം, വികസിപ്പിക്കുന്നു', 'മനുഷ്യൻ, വിനിയോഗിക്കുന്നില്ല', 'ആക്ഷേപം, ഉണ്ട്'. 'എങ്കിലും' എന്ന ഘടകം പ്രഥമവാക്യത്തെ ദ്വിതീയവാക്യത്തോടു ബന്ധിപ്പിച്ച് അതിന്റെ അംഗമാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'എന്നു' എന്ന ഘടകം ദ്വിതീയ വാക്യത്തെ തൃതീയവാക്യത്തോട് ഇണക്കി അതിന്റെ അംഗമാക്കിയിരിക്കയാണ്. ഒടുവിലെ വാക്യം മറ്റൊന്നിന്റെ അംഗമല്ല; അത് അംഗിയാകുന്നു. രണ്ടംഗവാക്യം കലർന്ന ഈ അംഗിവാക്യം സങ്കീർണ്ണകമാണ്. അംഗിവാക്യത്തിലെ ആഖ്യാതം മാത്രമേ സങ്കീർണകത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്നുള്ളൂ; അംഗവാക്യാഖ്യാതങ്ങൾ അസ്വതന്ത്രങ്ങളാണ്, അന്യപദത്തിൽ അന്വയിക്കുന്നവയാണ്.

2. മറ്റൊരു തരത്തിലുള്ള വാക്യങ്ങളാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു പരിചയപ്പെടാനുള്ളത്. 'പശു ചത്തു; പാലിലെ പുളി പോയില്ല'—'ചത്തു', 'പോയില്ല', ഈ രണ്ടാഖ്യാതവും മുറ്റുവിനയാണല്ലൊ. ഒന്ന് മറ്റൊന്നിൽ അന്വയിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും അവിഭാജ്യമായ ഒരാശയത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളാണ് ഇവിടെ ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. കാര്യം കഴിഞ്ഞിട്ടും അതിനോടുചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ഹൃദ്യമല്ലാത്ത ഓർമ്മ അവശേഷിക്കുന്നു എന്ന ആശയമാണ് ഈ ശൈലി സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നു ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ പശുവിനേയും പാലിനേയും സംബന്ധിക്കുന്ന വാക്യഭാഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം പരസ്പരബദ്ധങ്ങളാണെന്നു നല്ലപോലെ വ്യക്തമാവും. പ്രഥമവാക്യത്തിലെ ആഖ്യാതം സ്വതന്ത്രക്രിയയാണെങ്കിലും, ആശയം പൂർണ്ണമായിക്കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും, വാക്യം അവസാനിച്ചില്ലെന്നും, സൂചിപ്പിക്കുവാനാണ് പൂർണ്ണവിരാമചിഹ്നമായ 'ബിന്ദു' ചേർക്കാത്തത്. അർദ്ധവിരാമചിഹ്നം ആണ്, ക്രിയാ സ്വഭാവത്താൽ സ്വതന്ത്രമായിത്തോന്നിയാലും ആശയബന്ധത്താൽ അങ്ങനെയല്ലാത്ത വാക്യങ്ങളുടെ ഒടുവിൽ ചേർക്കേണ്ടത് എന്നു ഗ്രഹിക്കണം. മുകളിൽ ബിന്ദുവും താഴെ കോമയും ഇട്ടാൽ അർദ്ധവിരാമചിഹ്നമായി. ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്ന് ഒരു തത്ത്വം മനസ്സിലാക്കാം. ജന്യജനകഭാവം, കാര്യകാരണഭാവം, മുതലായ ബന്ധങ്ങളാൽ അവിഭാജ്യമായിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ ക്രിയാസ്വഭാവംകൊണ്ടു സ്വതന്ത്രമായി നിന്നാലും ഏകമായി ഗണിക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ളവ മഹാവാക്യങ്ങളാകുന്നു. 'പശു ചത്തു; പാലിലെ പുളിപോയില്ല'—എന്ന ഉദാഹരണം മഹാവാക്യമത്രെ.

3. മഹാവാക്യങ്ങളിലെ ഓരോ വാക്യവും അംഗിയാണ്; പ്രധാനമാണ്. അത് മുറ്റുവിനയാലാണല്ലൊ അവസാനിക്കുന്നത്. ആകാംക്ഷ അവസാനിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കാൻ അർദ്ധവിരാമചിഹ്നം പൂർവ്വവാക്യത്തിന്റെ ഒടുവിൽ ചേർക്കുന്നതു വായനക്കാർക്കു സഹായമായിത്തീരും. ആശയബന്ധം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന 'എന്നാൽ', 'എന്നാലും', 'എന്നിട്ടും', 'പക്ഷേ', 'എങ്കിലും' ഇത്യാദിശബ്ദങ്ങൾ സന്ദർഭോചിതം ചേർക്കുന്നതും അർത്ഥഗ്രഹണത്തിന് എളുപ്പമുണ്ടാക്കും. ഘടകപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാതെതന്നെ ആശയബന്ധം വ്യക്തമാവുന്ന ദിക്കിലൊന്നും അവ ചേർക്കണമെന്നില്ല. അടുത്തടുത്ത് ഘടകപദങ്ങളുടെ ആവർത്തനം അവൈചിത്ര്യത്തിനു വഴിവെയ്ക്കും. 'പശു ചത്തു; എന്നിട്ടും പാലിലെ പുളി പോയില്ല', എന്ന് ഉദാഹൃതവാക്യം തന്നെ ഘടകപദം ചേർത്തു വികസിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.

4. വ്യാപാരസാമ്യം, സംഗ്രഹണസൗകര്യം മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ സ്വതന്ത്രവാക്യങ്ങൾ ചേർത്തു മഹാവാക്യങ്ങൾ രചിക്കുന്നതു സാധാരണമാണ്. 'കുയിൽ പാടുന്നു'. 'മയിൽ ആടുന്നു'. ഈ ചൂർണ്ണികകളുടെ ആശയങ്ങൾക്ക് അവിഭാജ്യമായ ബന്ധമൊന്നുമില്ല. 'കുയിലിനു പാട്ടിലാണു സാമർത്ഥ്യം; മയിലിന് ആട്ടത്തിലാണ്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ പക്ഷികളുടെ ഗുണങ്ങളിലുള്ള അന്തരം സൂചിപ്പിക്കുന്ന മഹാവാക്യമാകും. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ 'കുയിൽ പാടുകയും മയിൽ ആടുകയും ചെയ്യുന്നു' എന്നു പ്രസ്തുതവാക്യങ്ങളെ ഉദ്ഗ്രഥിച്ചാലും മഹാവാക്യംതന്നെ. വേറെ ഉദാഹരണം.

i. ഒരിടത്തു സൂര്യൻ ഉദിക്കുകയും മറ്റൊരിടത്തു ചന്ദ്രൻ അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
ii. കവി പദങ്ങളാൽ ചിത്രം രചിക്കുകയും ആലേഖ്യകാരൻ രേഖകളാൽ കാവ്യം ചമയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

(ഈ മാതാരിയുള്ള മഹാവാക്യങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ അവ സ്വതന്ത്രവാക്യങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായവയാണെന്നു ബോധ്യമാവും. 'കവി—രചിക്കുന്നു', ആലേഖ്യകാരൻ—ചമയ്ക്കുന്നു', എന്നാണല്ലോ വാക്യരൂപങ്ങൾ. ഇവയെ, ഉദ്ഗ്രഥിക്കുന്നതിനു 'രചിക്കുക', 'ചമയ്ക്കുക', ഈ വ്യാപാരങ്ങളെ 'ചെയ്യുന്നു' എന്ന മുറ്റുവിനയിൽ അന്വയിക്കത്തക്കവണ്ണം സമുച്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. 'ഉം' എന്ന ഘടകമാണ് സമുച്ചയത്തിനു പ്രയോഗിക്കുന്നത്.)

അഭ്യാസം ൩൮

I ചൂർണ്ണികയ്ക്കും സങ്കീർണ്ണകത്തിനും തമ്മിലെന്താണ് അന്തരം? (ഉദാഹരണവും വിവരണവും വേണം).

II സങ്കീർണ്ണകവും മഹാവാക്യവും തമ്മിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം? (ഉദാഹരണവും വിവരണവും വേണം)

III സമുച്ചയിച്ച് മഹാവാക്യമാക്കുക:-

(i) ധർമ്മം വർദ്ധിക്കുന്നു. അധർമ്മം ക്ഷയിക്കുന്നു.
(ii) സമാധാനം ആശാസ്യമാണ്. സമരം അനാശാസ്യമാണ്.
(iii) മേഘസന്ദേശം മനോഹരമായ ഖണ്ഡകാവ്യമാകുന്നു. ശാകുന്തളം വിശ്വോത്തരമായ നാടകമാകുന്നു.

IV ആശയങ്ങൾക്ക് അവിഭാജ്യബന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം യഥാസ്ഥാനം അർത്ഥവിരാമചിഹ്നമിടുക. ഇല്ലെങ്കിൽ ബിന്ദുവും:-

(i) പക്ഷികൾ പറക്കുന്നു പശുക്കൾ പുല്ലു തിന്നുന്നു കൃഷിക്കാർ ഞാറു നടുന്നു.
(ii) കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ രാമനാട്ടത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവുതന്നെ എന്നാൽ കോട്ടയത്തുതമ്പുരാനാണ് ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ പരിഷ്ക്കരിച്ചതും വികസിപ്പിച്ചതും.
(iii) മഴ നിന്നു എന്നാലും മരത്തിൽനിന്നു വെള്ളം ഇറ്റിറ്റു വീഴുന്നുണ്ട്.

V സങ്കീർണ്ണകത്തേയും മഹാവാക്യത്തേയും * + ഈ ചിഹ്നങ്ങൾകൊണ്ടു യഥാക്രമം അടയാളപ്പെടുത്തുക:

(i) ലോകത്തിൽ നിഷ്പ്രയോജനമായിട്ട് ഒന്നു മില്ലത്രെ; എന്നാൽ പണിയെടുക്കാത്ത കൈ വ്യർത്ഥം തന്നെയാണ്.
(ii) ലോകത്തിൽ നിഷ്പ്രയോജനമായിട്ടൊന്നുമില്ലെന്നു പറയാറുണ്ടെങ്കിലും പണിയെടുക്കാത്ത കൈ വ്യർത്ഥം തന്നെയാണ്.
(iii) അശോകൻ യൗവനാരംഭത്തിൽ ക്രൂരനും സാഹസികനും ആയിരുന്നു; അചിരേണ അദ്ദേഹം ദയാലുവും വിവേകിയും ആയിത്തീർന്നു.

5. മഹാവാക്യങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കുന്ന രീതിയാണു താഴെ കാണിക്കുന്നത്.

(i) വ്യവസായം വർദ്ധിച്ചു; എന്നാലും, ദാരിദ്ര്യം കുറഞ്ഞില്ല.

A. വ്യവസായം വർദ്ധിച്ചു; സ്വതന്ത്രവാക്യം.
വ്യവസായം—ആഖ്യ, കർത്താവ്.
വർദ്ധിച്ചു—ആഖ്യാതം.
B. എന്നാലും, ദാരിദ്ര്യം കുറഞ്ഞില്ല. സ്വതന്ത്രവാക്യം.

എന്നാലും—ഘടകം. പൂർവ്വവാക്യത്തിനും ഉത്തമവാക്യത്തിനും തമ്മിലുള്ള ആശയബന്ധം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു.

ദാരിദ്ര്യം—ആഖ്യ, കർത്താവ്.
കുറഞ്ഞില്ല—ആഖ്യാതം.

[മഹാവാക്യം]

(ii) A. നാം രാഷ്ട്രഭാഷയായ ഹിന്ദി ഉത്സാഹപൂർവ്വം പഠിക്കണം;
B. പക്ഷേ, മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ കാര്യം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുത്.

A. (അംഗിവാക്യം)
നാം—ആഖ്യ, കർത്താവ്.
ഹിന്ദി—കർമ്മം.
രാഷ്ട്രഭാഷയായ—കർമ്മപരിച്ഛദം.
പഠിക്കണം—ആഖ്യാതം.
ഉത്സാഹപൂർവ്വം—ആഖ്യാതപരിച്ഛദം.
B. (അംഗിവാക്യം)
പക്ഷേ,—ഘടകം. പൂർവ്വോത്തരവാക്യങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ആശയബന്ധം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു.
നാം—(പൂർവ്വവാക്യത്തിൽ നിന്ന് അദ്ധ്യാഹരിക്കണം ഈ പദം) ആഖ്യ, കർത്താവ്.

മലയാളം—കർമ്മം.
മാതൃഭാഷയായ—കർമ്മപരിച്ഛദം.
വിസ്മരിക്കരുത്—ആഖ്യാതം.
ഒരിക്കലും—ആഖ്യാതപരിച്ഛദം.

[മഹാവാക്യം]

(iii) A. ക്രോധമല്ലോ യമനായതുനിർണ്ണയം;
B. ക്രോധം പരിത്യജിക്കേണം ബുധജനം.

A. (അംഗിവാക്യം)
ക്രോധം—ആഖ്യ, കർത്താവ്.
അല്ലോ—ആഖ്യാതം.
യമനായത്—ആഖ്യാതപൂരകം.
നിർണ്ണയം—ആഖ്യാതപരിച്ഛദം.
B. (അംഗിവാക്യം)
ബുധജനം—ആഖ്യ, കർത്താവ്.
ക്രോധം—കർമ്മം.
പരിത്യജിക്കേണം— ആഖ്യാതം.

[മഹാവാക്യം]

(പരിച്ഛദം എന്നതിനുപകരം വിശേഷണം എന്നെഴുതിയാലും മതി.)

അഭ്യാസം ൩൯

I. അപോദ്ധരിക്കുക:-

(i) മനുഷ്യൻ കാത്തുനിൽക്കുന്നു; പക്ഷേ, കാലം കടന്നുപോകുന്നു.
(ii) കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പൂരുഷനൊരു നാലഞ്ചുകൊല്ലം കഴിച്ചാൻ;
ദിഷ്ടക്കേടാൽ വരുവതു പരിഹാര മില്ലാത്തതല്ലൊ.
(iii) പാരിച്ച വെയ്‌ലിൻ തണൽ പാന്ഥനുത്സവം;
പാരിത്സുഖത്തിന്നഴലാദികാരണം.
(iv) അധിക കാലതാമസംകൂടാതെ, അയൽരാജ്യത്തിലെ ഒരു രാജാവ് രാജ്യം ആക്രമിക്കുകയും അന്നുണ്ടായ ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം മൃതനാകയും ചെയ്തു.
(v) ഒരല്ലലില്ലെങ്കിലെനിക്കു കല്ലാ-
യിരിക്കുവാനാണിനി മേലിലിഷ്ടം;
മരിച്ചിടും മർത്ത്യതയെന്തിനാണു
കരഞ്ഞിടാനും കരയിച്ചിടാനും.
(vi) രാജാക്കളേയും പ്രജയായ് ഗണിക്കും
രാജാവൊരാളുണ്ട്;വിടത്തെ മുൻപിൽ
കുമ്പിട്ടു നിൽക്കേണ്ടിവരുന്നു പാരിൽ
കുനിഞ്ഞവനും കുനിയിച്ചവനും.
(vii) വാക്യവൈചിത്ര്യത്തിൽ മനസ്സിരുത്തണം; അല്ലെങ്കിൽ ഖണ്ഡിക വളരെ അസുന്ദരമായിത്തീരും.
(viii) അനുദിനം വർദ്ധിക്കുന്ന സാങ്കേതിക ജ്ഞാനത്താൽ വ്യവസായം പുരോഗതി പ്രാപിക്കുമ്പോൾ നാട്ടിലെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി നന്നാവുമെന്നും ദാരിദ്ര്യം തീരെ നശിക്കുമെന്നും അർത്ഥശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു; എന്നാൽ ദരിദ്രന്മാരുടെ നില പൂർവ്വാധികം ദയനീയമായിത്തീർന്നതേയുള്ളൂ.

II. താഴെ എഴുതുന്ന ഘടകപദങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും യഥാസ്ഥാനം ചേർക്കുക.

പക്ഷേ, എന്നാലും, നേരെമറിച്ച്, പ്രത്യുത, എന്നാൽ, പിന്നയോ, അല്ലാതെ.

(i) നമ്മുടെ കർഷകന്മാർ അഭ്യസ്തവിദ്യരല്ല;—അവർ സംസ്കാരശൂന്യരല്ല.
(ii) ധനം സമ്പാദിക്കുവാനല്ല വിഷമം; അതു യഥാഹം വിനിയോഗിക്കാനാണ്.
(iii) ശത്രുവാണെന്നു കരുതി ഒരാളെ ആപത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കരുത്;—തന്നാൽ കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്യണം.
(iv) മഴവില്ലുകണ്ടപ്പോൾ മഴപെയ്യുമെന്നു കരുതിയ കർഷകൻ ആഹ്ലാദിച്ചു;—ഒരു തുള്ളി മഴ പെയ്തില്ല.
(v) കർമ്മത്തിൽ മാത്രമേ നിനക്ക് അധികാരമുള്ളൂ;—ഫലത്തിലില്ല.
(vi) ഗുരു ബുദ്ധിമാനും ബുദ്ധിഹീനനും ഒരുപോലെ വിദ്യ ഉപദേശിക്കുന്നു;—രണ്ടുപേരും അതു തുല്യമായി ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

(തുടരും...)

(ഭാഷാ ദീപിക ഭാഗം I)
(ഭാഷാ ദീപിക ഭാഗം II)
(ഭാഷാ ദീപിക ഭാഗം III)

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

മലയാളത്തിലെ പ്രശസ്തനായ കവിയും ഉപന്യാസകാരനും സർവ്വകലാശാല അദ്ധ്യാപകനുമായിരുന്ന ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് 1901 ജൂൺ 3-ന് നെല്ലിക്കാമ്പള്ളി വാര്യത്ത് ശങ്കരവാര്യരുടേയും വടക്കിനി മാരാത്ത് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി മാരാസ്യാരുടേയും മകനായി എറണാകുളം ജില്ലയിലെ കാലടിക്കടുത്തുള്ള നായത്തോട് എന്ന സ്ഥലത്ത് ജനിച്ചു. 17-ാം വയസ്സിൽ ഹെഡ് മാസ്റ്ററായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1937-ൽ എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1956-ൽ അദ്ധ്യാപക ജോലിയിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിഡന്റ്, കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗം, രാജ്യസഭാംഗം എന്നീ നിലകളിൽ സേവനം അനുഷ്ടിച്ചു. 1978 ഫെബ്രുവരി 2-ന് അന്തരിച്ചു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <info@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <info@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.